

Република Србија
ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
116 Прж.бр. 11286/25
03.07.2025. године
Београд

Република Србија
Регулаторно тело за електронске медије
Београд

Број: 944/2024/4

Датум: 30. 07. 2025

Прекршајни апелациони суд Београд, у већу састављеном од судија Наташе Деспотовић, председника већа, Вере Миликић и Биљане Јовановић, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Тимотијевић, решавајући по жалби браниоца окривљених правног лица Предузећа за маркетинг, издавачку делатност радио и телевизију "HAPPY TV" д.о.о. Београд, са седиштем у Београду (Земун) и одговорног лица у правном лицу Миломира Марића, из Београда, уложеној на пресуду Прекршајног суда у Београду, 95 Пр.бр. 41340/24, од 25.02.2025. године, којом су окривљени оглашени одговорним због прекршаја из чл.78. ст.1. тач.14., три прекршаја из чл.78. ст.1. тач.15., прекршаја из чл.78. ст.1. тач.32. и прекршаја из чл.78. ст.1. тач.33. Закона о оглашавању, на седници већа 03.07.2025. године, на основу чл.100. ст.3., чл.102. ст.2., чл.155., чл.269., чл.270. и чл.275. Закона о прекршајима («Сл. Гласник РС» бр.65/13, 13/16, 98/16 – одлука УС, 91/19 и 91/19-др. Закон и 112/22 – одлука УС), доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Усвајањем жалбе браниоца окривљених правног лица Предузећа за маркетинг, издавачку делатност радио и телевизију "HAPPY TV" д.о.о. Београд, са седиштем у Београду (Земун) и одговорног лица у правном лицу Миломира Марића, из Београда и по службеној дужности УКИДА СЕ пресуда Прекршајног суда у Београду, 95 Пр.бр. 41340/24, од 25.02.2025. године и предмет враћа на поновни поступак и одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом окривљени правно лице Предузеће за маркетинг, издавачку делатност радио и телевизију "HAPPY TV" д.о.о. Београд, са седиштем у Београду (Земун) и одговорно лице у правном лицу Миломир Марић, из Београда, оглашени су одговорним због прекршаја из чл.78. ст.1. тач.14., три прекршаја из чл.78. ст.1. тач.15., прекршаја из чл.78. ст.1. тач.32. и прекршаја из чл.78. ст.1. тач.33. Закона о оглашавању, окривљеном правном лицу су утврђене појединачне новчане казне у износу од по 300.000 динара, с тим што је правно лице осуђено на јединствену новчану казну у износу од 1.800.000 динара, а окривљеном одговорном лицу у правном лицу су утврђене појединачне новчане казне у износу од по 50.000 динара, с тим што је одговорно лице осуђено на јединствену новчану казну у износу од 300.000 динара, уз обавезу окривљених да на име трошкова прекршајног поступка у паушалном износу плате по 4.000 динара.

На напред наведену пресуду уложило је благовремено жалбу бранилац окривљених адв. Александар Радојевић, из Београда-Земун, по пуномоћју у списима предмета, наводећи за које прекршаје су окривљени оглашени одговорним ожалбеном пресудом и које су им казне изречене, побијајући пресуду из свих законом предвиђених

разлога, уз тврдњу да је изрека пресуде неразумљива, а дати разлози су потпуно нејасни, уз детаљно појашњење повреде одредаба поступка из чл.264. ст.1. тач.14. и чл.264. ст.2. тач.3. Закона о прекршајима, затим да првостепени суд у ставу првом утврђује да су окривљени у укупно 30 конкретних случајева поступили супротно одредби чл.29. ст.1. тач.2. Закона о оглашавању, те да након описа следи табела која је прилично нејасна и из које се не може закључити који конкретан случај се односи на коју радњу извршења прекршаја, затим остаје упитно шта су то тачно окривљени учинили да би били оглашени кривим за прекршај из чл.29. ст.1. тач.2. Закона о оглашавању, прво, на који начин су ознаке производа и робни жигови били приказани, а да то није било у довољној мери интегрисано у току емисије, те да је ово одлучујућа околност, наведена у самој изреци у ставу првом пресуде, а за ту одлуку суд у образложењу пресуде не наводи ни један једини разлог, те је остало потпуно нејасно како је суд утврдио да неки робни жиг није интегрисан у довољној мери у току емисије, и то представља повреду одредаба поступка из чл.264. ст.2. тач.3. Закона о прекршајима, а друго, у самој изреци суд би за сваку конкретну радњу морао да наведе и како је извршена, а не да препише биће прекршаја из материјално правне одредбе, па да конкретне случајеве извршења само представи у нечиткој табели где се може протумачити назив емисије и време извршења, али где нема нити једне једине назнаке у којим се конкретно радњама садржи прекршај. Последица у овом конкретном случају је та да је изрека пресуде неразумљива, што представља повреду одредаба поступка из чл.264. ст.1. тач.14. Закона о прекршајима. Даље, под ставом другим пресуде, суд утврђује одговорност за 2 прекршаја из чл.78. ст.1. тач.15. Закона о оглашавању у вези материјалне одредбе чл.32. тог Закона, али да није садржано шта су окривљени наводно учинили и у чему се састоји то оглашавање, па је нејасно за шта конкретно суд окривљене сматра одговорним и зашто им изриче казну. Идентична је ситуација и у ставу трећем изреке пресуде у ком делу је суд уочио 9 неправилности у програмским садржајима “Боља земља”, уз тврдњу да је та чака изреке потпуно контрадикторна уз навођење нејасне табеле, да је нејасно шта је суд уопште хтео да каже, да ли су инсerti ометали или нису ометали програмски садржај, да је у том случају у питању невешто копирање навода из захтева за покретање прекршајног поступка. Такође је неразумљива изрека побијане пресуде и у ставу четвртном, где суд наводи да је уочена 1 неправилност, али у наставку дела пресуде наводи 2 неправилности и то за два различита случаја, од којих се један односи на наводно емитовање инсертера, а други на огласне поруке које су се десиле различитих датума у различитим емисијама. Додаје да је и став пети изреке пресуде неразумљив, што чини битну повреду из чл.264. ст.1. тач.14. Закона о прекршајима, јер суд нигде не наводи да емисија “Ћирилица” уопште има спонзора, што је морало бити наведено у изреци, јер представља услов за постојање конкретног прекршаја, да је такође неразумљив и став шести изреке побијане пресуде, где су закључује да су окривљени поступили супротно чл.66. ст.4. Закона о оглашавању и чл.8. ст.2. Правилника о оглашавању..., али се такође не наводи на који начин су прекршаји учињени, којим речима и ко је то чинио, што изреку чини неразумљивом, при чему је чињенични опис дат збирно, па у наставку изреке поново стоји табела из које се не може утврдити шта су окривљени конкретно учинили, затим да све наведено изреку пресуде чини неразумљивом и захваћено битним повредама одредаба прекршајног поступка из чл.264. ст.1. тач.14. Закона о прекршајима, посебно имајући у виду чл.254. ст.3. тог Закона који прописује шта изрека треба да садржи, између осталог и чињенични опис прекршаја, уз тврдњу да се из изреке пресуде не може утврдити шта су то тачно окривљени урадили, када су то урадили и како је примењена конкретна законска одредба на недоречено чињенично стање,

позивајући се на праксу Прекршајног апелационог суда и то на решење тог суда 22 Прж 4743/22 од 08.03.2022. године и решење тог суда 9 Прж 12926/24 од 30.05.2024. године, којим су укинута првостепене пресуде из разлога што суд у пресуди није навео чињенични опис прекршаја који се окривљеним ставља на терет, већ је простим копирањем навода из захтева изреку учинио неразумљивом, даље се у жалби истиче да је побијана пресуда донета и уз повреду одредаба поступка из чл.264. ст.2. тач.2 и 3. Закона о прекршајима, односно, изрека пресуде је противречна разлозима пресуде а сами разлози су потпуно нејасни или их уопште нема. Конкретно, суд у побијаној пресуди налази да су окривљени одговорни за укупно 48 појединачних неправилности, колико им је захтевом стављено на терет и које су груписане у шест различитих прекршаја. Међутим и у самој изреци, ако и у образложењу пресуде, суд прилично паушално наводи за шта конкретно окривљене сматра одговорним. По мишљењу одбране, уколико суд заузима став о 48 појединачних радњи извршења и сваку од њих набраја у изреци пресуде, онда за сваку појединачну радњу извршења прекршаја треба да наведе и разлоге на којима је одлуку засновао. Такође, побијана пресуда је донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Суд наводи да је из ових доказа утврдио неправилности како је то ближе наведено у изреци пресуде, па је питање које се намеће како је суд извео такав закључак из горе набројаних доказа, на основу Извештаја за савет о броју неправилности у вези са Законом о оглашавању код комерцијалних ТВ пружалаца медијских услуга, са дозволом за пружање медијских услуга за подручје целе републике под бројем 702/24 од 23.04.2024. године, затим извештаја о неправилностима у вези са Законом о оглашавању за окривљено правно лице за месец март 2024. године, мониторинг извештаја, те увидом у достављене ЦД-ове са снимцима телевизијског програма окривљеног правног лица у месецу марту 2024. године, те да сматра да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба поступка из чл.264. ст. 2. тач.4. Закона о прекршајима и огледа се у повреди права на одбрану окривљених, прописаног чл. 93. Закона о прекршајима. Имајући у виду да суд у образложењу наводи да је у току поступка извео доказ увидом у садржај компакт дискова и да је на тај начин, између осталог, утврдио чињенично стање, а да окривљенима није достављен никакав записник о изведеном доказу, увиђајем у садржај компакт дискова, нити било каква службена белешка о предузетој радњи, нити су позвани да присуствују извођењу тог доказа, поставља се питање како је суд извео тај доказ и када је извео тај доказ и на крају, зашто окривљене није упознао са тим, те да тај доказ мора бити изведен пред судом и суд у образложењу побијане пресуде и истиче да је доказ извео, само о тој околности није обавестио окривљене, нити им омогућио да извођењу доказа присуствују и да изнесу евентуалне примедбе на изведени доказ. С друге стране суд истиче да је увидом у компакт дискове утврдио неправилности које се окривљенима стављају на терет, па поставља питање да ли су одбрана и суд имали увид у исте компакт дискове. Уколико суд изводи доказ увидом у садржај компакт дискова, то не може да учини неформално, већ о тој околности мора да састави записник у ком ће навести када је вршен увид, да ли је гледао све компакт дискове или само неке од њих, као и то шта је из истих закључио. Пресуда не може бити заснована на паушалној тврдњи у образложењу да је суд утврдио чињенично стање увидом у компакт дискове, а да та конкретна радња у доказном поступку није изведена на начин прописан Законом о прекршајима. ако је суд вршио увид у компакт дискове и на основу тог увида донео неки закључак по питању одговорности окривљених за прекршаје који им се стављају на терет, мора о тој околности да састави записник, мора да омогући окривљенима да се на ту околност изјасне и евентуално предложе доказе у своју корист, па тек након тако спроведеног поступка да

заузме став и тај став у пресуди правилно образложи, затим истичу повреду из чл.264. ст.1. тач.11. Закона о прекршајима, јер је суд као доказ извео изјашњење подносиоца захтева на писану одбрану окривљених од 05.12.2024. године, утврђујући чињенице на онсову једностране изјаве директора РЕМ-а, чије саслушање није ни предложено од стране подносиоца захтева, као ни од стране окривљених, у ком изјашњењу директор оспорава наводе из писаних одбрана окривљених, што подсећа на парнични поступак, при чему се пресуда не може заснивати на писменом изјашњењу, јер сведоци нису саслушани, као и да увид у ЦД-ове највероватније није извршен од стране суда, позивајући се на решење Прекршајног апелационог суда Прж 16108/24 од 10.07.2024. године, затим истичу повреду из чл.264. ст.2. тач.2. Закона о прекршајима, и то у изреци пресуде где се у свих шесет тачака прекршаји квалификују као прекшаји из чл.78. ст.1. Закона о оглашавању, међутим у предмету је двоје окривљених, правно и одговорно лице, те би квалификација у односу на одговорно лице морала бити из чл.78. ст.2. Закона о оглашавању, што се у изреци нигде не наводи, при чему је у изреци утврђена једна квалификација, а у образложењу друга, јер се у изреци не наводи да су прекршаји учињени у продуженом трајању уз примену чл.46. Закона о прекршајима, док се то наводи у образложењу, у ком делу је изрека контрадикторна разлозима пресуде, затим се побија пресуда и у делу одлуке о санкцији, са предлогом да Прекршајни апелациони суд у Београду усвоји жалбу и укине побијану пресуду као незакониту и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак у ком ће правилно утврдити чињенично стање и отклонити повреде прекршајног поступка или исту преиначи и окривљене ослободи одговорности за прекршаје који им се стављају на терет.

Разматрајући списе предмета, побијану пресуду и наводе изнете у жалби, истовремено поступајући по службеној дужности у смислу одредбе чл. 272. Закона о прекршајима, Прекршајни апелациони суд налази да су се стекли услови да се ожалбена пресуда укине у смислу одредбе чл. 275. ст.1. тач.1. Закона о прекршајима и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, с обзиром да је учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из чл.264. ст.1. тач.14. Закона о прекршајима на коју овај суд пази по службеној дужности и на коју се основано указује жалбом и битна повреда одредаба прекршајног поступка из чл.264. ст.2. тач.4. Закона о прекршајима на коју се основано указује жалбом.

Битна повреда одредаба прекршајног поступка из чл.264. ст.1. тач.14. Закона о прекршајима, стоји из разлога што је изрека ожалбене пресуде неразумљива. Према одредби чл.254. ст.3. Закона о прекршајима изрека пресуде, између осталог, треба да садржи чињенични опис прекршаја који подразумева конкретизацију његових битних обележја, чињеница и околности од којих зависи примена одређених одредаба закона. Међутим, изрека ожалбене пресуде ове чињенице не садржи, а наиме, не садржи јасан опис противправности радњи окривљених за које су окривљени оглашени одговорним изреком пресуде у ставу првом, ставу другом и ставу четвртом изреке. Наиме, у ставу првом изреке ожалбене пресуде првостепени суд утврђује да су окривљени поступили супротно одредби чл.29. ст.1. тач.2. Закона о оглашавању, те након описа следи табела која је потпуно нејасна и из које се не може закључити који конкретан случај се односи на коју радњу извршења прекршаја, јер се из наведене табеле може утврдити само назив емисије и почетак неправилности, али се не може утврдити у којим се конкретним радњама садржи прекршај. У ставу другом изреке првостепени суд утврђује да су окривљени поступили супротно одредби чл.32. Закона о оглашавању са датом нејасном табелом, јер се из исте табеле не може тачно утврдити шта су окривљени учинили па је нејасна и одлука о њиховој одговорности за утврђени прекршај. У ставу три изреке суд

утврђује да су окривљени поступили противно одредби чл.34. ст.1. тач.2. Закона о прекршајима, наводећи нејасну табелу случајева када је то учињено, али из исте се не може утврдити које су то неправилности у пограмским садржајима "Боља земља", а такође се није могло утврдити које су неправилности описане под тачкама 4., 5. и 6. изреке првостепене пресуде, са којих разлога се нису могла утврдити битна обележја прекршаја.

Исти недостаци постоје и у поднетом захтеву за покретање прекршајног поступка, о чему је првостепени суд морао водити рачуна пре него што се упустио у вођење прекршајног поступка.

Битна повреда одредаба прекршајног поступка из чл.264. ст.2. тач.4. Закона о прекршајима стоји из разлога што је повређено право одбране окривљених. Наиме, увидом у списе предмета овај суд је утврдио да је у спроведеном поступку првостепени суд прочитао заједничку писану одбрану окривљених, прочитао доказе приложене уз захтев покретање прекршајног поступка ближе наведене у образложењу првостепене пресуде, прегледао ЦД-ове са снимцима телевизијског програма "HAPPY TV" доо емитованог у месецу марту 2024. године, након чега је донео ожалбену пресуду којом је окривљене огласио одговорним за прекршаје који су им на терет. У образложењу ожалбене одлуке, првостепени суд наводи да је прегледао достављене снимке телевизијског програма и из истих утврдио неправилности како је то ближе наведено у изреци пресуде. Међутим, основано се жалбом окривљених указује да окривљенима није достављен никакав записник, нити је сачињен записник о доказној радњи прегледа достављених ЦД-ова са снимцима телевизијског програма "HAPPY TV" доо за март месец 2024. године. Наиме у смислу одредбе чл.130. ст.1. Закона о прекршајима, о свакој радњи предузетој у току прекршајног поступка саставиће се записник истовремено када се радња врши, а ако то није могуће, непосредно после тога. Према томе, како у списима предмет нема доказа да је о наведеној доказној радњи првостепени суд саставио записник а у коме би у складу са одредбом чл.131. Закона о прекршајима морало бити наведено када је вршен увид, шта је из истих утврђено, са обавезом да се записник о предузетој доказној радњи достави окривљенима ради изјашњења, а што је све изостало, па се на овом доказу не може заснивати првостепена пресуда.

Имајући у виду предње, овај суд је укинуо првостепену пресуду и предмет вратио на поновни поступак и одлучивање сагласно чл.275. Закона о прекршајима.

У поновном поступку налаже се првостепеном суду да одреди претрес на који ће позвати сва лица чије је присуство прописано као обавезно сходно чл. 239. Закона о прекршајима, на коме ће овлашћени представник подносиоца захтева прецизирати чињенични опис прекршаја и на тај начин отклонити неразумљивост поднетог захтева, а како је то наведено у образложењу ове одлуке, са уређеним захтевом за покретање прекршајног поступка упознати окривљене, након чега ће извршити увид у приложене ЦД-ове са снимцима телевизијског програма "HAPPY TV" доо за месец март 2024. године, о чему ће саставити записник, који ће доставити окривљенима на упознавање и изјашњење, након чега ће оценом свих изведених доказа, на основу неспорно утврђених одлучних чињеница у овој правној ствари, уз правилну примену материјалног права, донети закониту одлуку.

Из предњег одлучено је као у изреци.

Против ове одлуке жалба није дозвољена.

ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД БЕОГРАД

Дана 03.07.2025. године, 116 Прж. 11286/25

**Председник већа - судија
Наташа Деспотовић, с.р.**